

KONINKRIJK BELGIE

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, eerste kamer, op 20 november 1998 door de Vlaamse minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening verzocht hem van advies te dienen over een voorontwerp van decreet "houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening", en op 11 februari 1999 om mededeling van dat advies verzocht binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, heeft op 16 februari 1999 het volgende advies gegeven :

Volgens artikel 84, eerste lid, 2°, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, moeten in de adviesaanvraag de redenen worden opgegeven tot staving van het spoedeisend karakter ervan.

In het onderhavige geval wordt het verzoek om spoedbehandeling gemotiveerd

"omwille van het prioritaire belang dat aan dit decreet wordt gehecht en omwille van de werkzaamheden in de Commissie van het Vlaamse Parlement, waardoor de indiening in het Vlaams Parlement een spoedeisend karakter heeft".

De verwijzing naar de ingeroepen omstandigheden laat de Raad van State niet toe na te gaan of en waarom het voorliggende voorontwerp, los van die omstandigheden, op dringende wijze tot stand moet worden gebracht en zich op dat vlak onderscheidt van andere wetgevende initiatieven die heden tot stand komen. Die verwijzing op zich levert bijgevolg geen voldoende en pertinente motivering op welke kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de motiveringsverplichting, bedoeld in artikel 84, eerste lid, 2°.

Door de nakende hernieuwing van het Vlaamse Parlement en door de bijkomende omstandigheid dat het voorliggende voorontwerp reeds ingevolge een aanvraag om advies binnen een maand bij de Raad van State, afdeling wetgeving, in behandeling was en de Raad van State het gevraagde advies niet binnen die termijn heeft kunnen verstrekken, kan het spoedeisend karakter van de adviesaanvraag evenwel worden aanvaard.

*

*

*

.../...

Binnen de korte termijn welke hem voor het geven van zijn advies wordt toegemeten, heeft de Raad van State zijn onderzoek niet kunnen uitvoeren met de vereiste grondigheid, gelet onder meer op de aard van de ontworpen bepalingen en op de omstandigheid dat naast het onderhavige voorontwerp nog tal van andere ontwerpen aanhangig zijn, waarvoor eveneens de spoedbehandeling of de behandeling binnen een maand is gevraagd. In de gegeven omstandigheden kan de Raad van State dan ook niet stellen dat hem, zelfs binnen het raam van het beperkte onderzoek waaraan hij zich noodgedwongen heeft moeten houden, geen problemen zijn ontgaan, zelfs wat betreft de bevoegdheid.

Aan de andere kant zal de Raad van State, afdeling wetgeving, wel nog bij bepaalde artikelen van het voorontwerp opmerkingen maken, die normalerwijze het bestek van een advies, te verstrekken binnen een termijn van ten hoogste drie dagen, te buiten gaan. Zulks is enkel mogelijk gebleken omdat de behandeling van de adviesaanvraag reeds was aangevat op het ogenblik dat deze werd omgezet in een aanvraag om advies binnen een termijn van ten hoogste drie dagen.

ALGEMENE OPMERKINGEN

1.1. De ontworpen regeling verplicht de provincies en de gemeenten ertoe hun medewerking te verlenen aan de verwezenlijking van de goede ruimtelijke ordening en de stedenbouw en legt hen een aantal verplichtingen op welke als beperkingen van hun autonomie kunnen worden gezien. Als

.../...

zodanig kan de regeling de vraag doen rijzen naar de bevoegdheid van de Gewesten om, in het raam van het medebewind, taken op te leggen aan provincies en gemeenten en ze tot medewerking te verplichten.

Luidens artikel 46 van de gewone wet van 9 augustus 1980 tot hervorming der instellingen kunnen de Gewesten de overheden van de provincies, de gemeenten, de agglomeraties en andere bestuursoverheden belasten met de uitvoering van de decreten en reglementen van de Gemeenschappen of de Gewesten. Het Arbitragehof heeft onder meer op grond van die bepaling aanvaard dat de Gewesten, binnen de grenzen van een bevoegdheid die ingevolge de staatshervorming tot de bevoegdheid van het Gewest behoort, aan de provincies en gemeenten andere taken dan de hun door de federale wetgever toegekende specifieke opdrachten kunnen toebedelen op voorwaarde dat noch aan het statuut van de provinciale of gemeentelijke organen, noch aan de hiervoor bedoelde specifieke opdrachten wordt geraakt (1).

1.2. In de artikelen 13 en 14 van het voorontwerp wordt, onder meer, bepaald dat de provincieraad het aantal provinciale stedenbouwkundige ambtenaren vaststelt en deze aanstelt, dat deze provinciale ambtenaren vastbenoemd moeten worden en dat de Vlaamse regering de voorwaarden kan bepalen waaraan de betrokken personen moeten voldoen om als provin-

(1) Zie de arresten van het Arbitragehof, nr. 45 van 20 januari 1988, overweging 3.B.5.; nr. 50 van 17 maart 1988, overweging B.5.b en nr. 44/94 van 22 juni 1994, overweging B.7.

ciale stedenbouwkundige ambtenaren te kunnen worden aange-steld.

Een gelijkaardige regeling is in de artikelen 15 en 16 van het voorontwerp vervat met betrekking tot de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaren.

Teneinde verenigbaar te zijn met de sub 1.1. weergegeven beginselen, zouden de verplichtingen die de artikelen 13 tot 16 van het voorontwerp aan respectievelijk de provincies en de gemeenten opleggen, duidelijker in verband moeten worden gebracht met de aangelegenheid inzake stedenbouw, waarvoor de Gewesten bij uitsluiting bevoegd zijn. Zo zou in de artikelen 14 en 16 van het voorontwerp uitdrukkelijk moeten worden bepaald dat de desbetreffende, door de Vlaamse regering vast te stellen "voorwaarden" verband moeten houden met de stedenbouw en de ruimtelijke ordening.

Oordeelt voor het overige de Vlaamse regering dat het, met het oog op het voeren van een coherent stedenbouwkundig beleid, noodzakelijk is dat met betrekking tot de provinciale en gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaren maatregelen worden genomen op het stuk van, onder meer, de vaste benoeming van de betrokkenen en de tuchtprocedure, dan zou het aanbeveling verdienen dat in de memorie van toelichting duidelijk zou worden aangegeven waarom dergelijke maatregelen noodzakelijk worden geacht.

Sommige van die maatregelen zijn immers van zulke verstrekkende aard dat zij de vraag doen rijzen of erdoor

.../...

niet wordt geraakt aan het statuut van de provinciale en gemeentelijke organen (1) en of derhalve het nemen van dergelijke maatregelen niet tot de toepassing noopt van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

De Vlaamse regering zou, indien zij zich op de toepassing van de voormelde bijzondere wetsbepaling wil beroepen, er goed aan doen in de memorie van toelichting aan te geven op welke wijze wordt voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing van die bepaling, zij het dat het uiteindelijke oordeel terzake in voorkomend geval uitsluitend aan het Arbitragehof zal toekomen (2).

1.3. Ook met betrekking tot de artikelen 25 en volgende en 32 en volgende, van het voorontwerp, kan de vraag rijzen of die bepalingen niet minstens impliciet raken aan het statuut van de provincies en de gemeenten, inzover zij

(1) Deze aangelegenheid behoort krachtens artikel 19, § 1, eerste lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, gelezen in samenhang met artikel 162, eerste lid, van de Grondwet, in beginsel tot de federale bevoegdheid.

(2) In aansluiting op de rechtspraak van het Arbitragehof wordt aangenomen dat, voor de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, is vereist dat aan drie voorwaarden is voldaan, te weten dat de desbetreffende decretale bepalingen noodzakelijk moeten zijn voor het uitoefenen van een aan de Gemeenschappen of de Gewesten toegekende bevoegdheid, dat de aangelegenheid welke in beginsel tot de bevoegdheid van de federale overheid behoort, zich tot een gedifferentieerde regeling moet lenen en dat de weerslag op die tot de bevoegdheid van de federale overheid behorende aangelegenheid, marginaal moet zijn.

inhouden dat sommige verkozen politieke organen op provinciaal of gemeentelijk niveau de verplichting wordt opgelegd om, binnen korte termijn, bepaalde, met redenen omklede beslissingen te nemen. Indien de Vlaamse regering ook op dat punt van oordeel is dat toepassing kan worden gemaakt van het voormelde artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980, zou in de memorie van toelichting moeten worden aangegeven dat aan de voorwaarden voor die toepassing is voldaan.

Een gelijkaardige opmerking kan worden gemaakt bij de artikelen 133, § 1, 181 en 182 van het voorontwerp.

2. Sommige bepalingen van het voorontwerp betreffen een aangelegenheid waarvoor de federale wetgever in beginsel bevoegd is gebleven of waaromtrent er op zijn minst aan kan worden getwijfeld of de decreetgever wel binnen de eigen gewestelijke bevoegdheidssfeer optreedt.

Binnen het korte tijdsbestek tijdens hetwelk de Raad van State, afdeling wetgeving, het voorliggende advies dient uit te brengen, heeft hij geen exhaustieve lijst van dergelijke bevoegdheden opgesteld, noch heeft hij telkens nagegaan of de decreetgever, met toepassing van artikel 10 van de voormelde bijzondere wet van 8 augustus 1980, alsnog bevoegd zou kunnen worden geacht om met betrekking tot die aangelegenheden op te treden.

.../...

Wel kan, bij wege van niet-limitatieve opsomming, worden verwezen naar de volgende bepalingen van het voorontwerp, waarin bevoegdheden worden geregeld die op het eerste gezicht federaal van aard lijken of er minstens raakvlakken mee vertonen : artikel 143 (m.b.t. de gemeentelijke fiscaliteit), artikel 149, § 2 (m.b.t. het inleiden van de herstellvordering), artikel 151 (m.b.t. de bevoegdheid van de rechtbank van eerste aanleg), artikel 153 (m.b.t. de ambtshalve uitvoering van een rechterlijke beslissing), artikel 154 (m.b.t. de bevoegdheid *ratione loci* van de rechter in kortgeding en de toepassing van sommige bepalingen van gerechtelijk privaatrecht) en artikel 158 (m.b.t. de strafvordering).

Meer algemeen mag eraan worden herinnerd dat de decreetgever in beginsel evenmin bevoegd is om de federale wetgeving van toepassing te verklaren in aangelegenheden die aan de federale overheid zijn voorbehouden.

Het is zaak van de Vlaamse regering om, wanneer het gaat om aangelegenheden zoals de voornoemde, die als federaal zouden kunnen worden bestempeld, telkens duidelijk aan te geven in de memorie van toelichting dat is voldaan aan de voorwaarden voor de toepassing van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zodat de decreetgever bevoegd kan worden geacht om ook op het domein van die aangelegenheden te treden.

.../...

3.1. In het voorontwerp wordt, wat de diverse plannen betreft, bij herhaling gebruik gemaakt van de rechtsfiguur van de stilzwijgende goedkeuring van plannen en verordeningen ingeval de overheid welke met de goedkeuring van de betrokken plannen is belast, nalaat om binnen een welbepaalde termijn een uitdrukkelijke beslissing te nemen.

Zo kunnen op een impliciete wijze worden goedgekeurd de provinciale (artikel 27, § 7) en gemeentelijke ruimtelijke structuurplannen (artikel 33, § 9), de provinciale (artikel 46, § 3) en gemeentelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen (artikelen 50, § 3, en 51, § 2) en de provinciale (artikel 55, § 1) en gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen (artikel 55, § 2) en gemeentelijke verkavelingsverordeningen (artikel 59).

3.2. Het valt niet te ontkennen dat de wetgever een steeds frequenter gebruik maakt van het procédé van de stilzwijgende goedkeuring. Een verklaring daarvoor is ongetwijfeld dat het voormelde procédé een middel vormt om de autonomie van de gedecentraliseerde besturen veilig te stellen bij verzuim, onzorgvuldigheid of traagheid van de toezichthoudende overheid (1). De stilzwijgende goedkeuring werd in het verleden dan ook verenigbaar geacht met het in artikel 162 van de Grondwet vervatte autonomiebeginsel, op voorwaarde dat eruit een positief gevolg voortspuit voor

(1) OPDEBEEK, I., Rechtsbescherming tegen het stilzitten van het bestuur, Brugge, Die Keure, 1992, nr. 338, blz. 172.

het onder toezicht staande bestuur (1). De omgekeerde regeling daarentegen, waarbij het stilzitten van de toezichthoudende overheid als een negatief besluit wordt beschouwd (bv. een weigering van goedkeuring) zou wel in strijd komen met het zo-even genoemde autonomiebeginsel (2).

3.3. Aan het gebruik van de figuur van de stilzwijgende goedkeuring zijn nochtans ook ernstige nadelen verbonden. De stellers van het voorontwerp zullen des te meer in overweging dienen te nemen dat in het voorontwerp op een vrij systematische wijze toepassing wordt gemaakt van die figuur. De Raad van State, afdeling wetgeving, heeft er reeds eerder op gewezen dat het betrokken procédé "... niet mag ontaarden tot een middel voor de toezichthoudende overheden om zich systematisch of willekeurig te onttrekken aan het reële onderzoek van de vraag of de hun onderworpen beslissingen al dan niet voor goedkeuring vatbaar zijn ..." (3).

(1) Zie reeds het advies L. 6909/2 door de Raad van State, afdeling wetgeving, op 13 november 1959 uitgebracht over een amendement op het ontwerp van wet "tot organisatie van de stedenbouw en de ruimtelijke ordening" (Gedr. St., Senaat, 1959-60, nr. 275, blz. 100).

(2) Zie bv. ook het advies L. 22.820/1 van de Raad van State, afdeling wetgeving, van 14 oktober 1993 over een ontwerp van decreet "houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1994" (Gedr. St., Vl.P., 1993-94, nr. 415/1, blz. 83).

(3) Advies L. 15.666/8 van de Raad van State, afdeling wetgeving, van 27 september 1984 over een ontwerp van decreet "houdende invoering van de hoofdstukken Ibis en Iibis in titel II van de Gemeentewet" (Gedr. St., Vl.P., 1984-85, nr. 321/1, blz. 11).

Het hoeft daarenboven geen betoog dat, in een algemene zin, een expliciete, tijdige beslissing van de toezichthoudende overheid zowel vanuit het oogpunt van de rechtszekerheid, als vanuit het oogpunt van de bewijsvoering (o.a. inzake de termijnregeling), de voorkeur verdient boven een impliciet goedgekeurde beslissing welke er, onder meer, wordt door gekenmerkt dat zij - uiteraard - niet wordt gemotiveerd, noch bekendgemaakt.

3.4. Afgezien van de voorgaande, meer algemene bedenkingen, dient tevens te worden gewezen op een aantal bezwaren welke specifiek zijn voor impliciete goedkeuringsbeslissingen van plannen als bedoeld in het voorliggende voorontwerp.

In de eerste plaats is er de vaststelling dat de in het voorontwerp bedoelde plannen en verordeningen niet enkel voorschriften kunnen bevatten waarvan de afgifte van bijvoorbeeld een stedenbouwkundige vergunning afhankelijk wordt gemaakt (hoewel dit niet uitdrukkelijk wordt bepaald), doch dat sommige van die plannen tevens als basis dienen voor onteigeningen ten algemenen nutte (zie artikel 69, § 1). Zulks maakt dat de betrokken plannen een weerslag kunnen hebben op private rechten (1) en dat zij in voorkomend geval tot ernstige inperkingen van het eigendomsrecht aanleiding kunnen geven, zonder dat de voor de burger wezenlijke waarborg van een uitdrukkelijke goedkeuringsbeslissing blijft behouden. Het is dan ook niet aanneembaar dat

(1) Zie in dat verband ook het reeds vermelde advies L. 6909/2 van 13 november 1959.

onteigeningsplannen op een stilzwijgende wijze zouden kunnen worden goedgekeurd (1).

Het gegeven dat sommige van de in het voorontwerp beoogde plannen een verordenend karakter hebben, maakt trouwens op zich een argument uit om te stellen dat het procédé van de stilzwijgende goedkeuring uitzondering dient te blijven en derhalve best niet tot de regel uitgroeit, zoals in het voorontwerp het geval is.

Voorts valt op te merken dat de goedkeuring van gelijkaardige plannen, als die bedoeld in het voorontwerp, in het verleden onderscheiden is geworden van de klassieke toezichtsmaatregelen, aangezien aan die goedkeuring niet enkel een onderzoek van de verenigbaarheid van het plan met de wet of het algemeen belang ten grondslag ligt, maar deze tevens een inhoudelijke toetsing van het plan impliceert (2).

Tot slot lijkt het systematisch gebruik van het procédé van de stilzwijgende goedkeuring minder te kunnen worden aanbevolen in het licht van de in het voorontwerp

(1) Zie o.m. artikel 70, § 2, en vgl. ook het verslag dat namens de bevoegde commissie van de Waalse Gewestraad is uitgebracht over een voorstel van decreet "modifiant l'article 20 du Code wallon de l'aménagement du territoire et de l'urbanisme" (Gedr. St., Waalse Gewestraad, B.Z. 1988, nr. 25/3, blz. 4).

(2) R.v.St., GEMEENTE WEMMEL, nr. 17.118 van 7 juli 1975, R.W., 1975-76, 355, noot L.P.S.; DI MEO, nr. 27.314 van 7 januari 1987 en DE VOS en cons., nr. 28.086 van 12 juni 1987.

uitgewerkte regeling betreffende de hiërarchie van de plannen (zie de artikelen 18 en volgende en 37 en volgende van het voorontwerp), welke een meer gedifferentieerde vorm van toezicht vereist.

3.5.1. Ook op het stuk van het in het voorontwerp uitgewerkte vergunningenstelsel (zie de artikelen 99 en volgende) wordt een systematisch gebruik gemaakt van het procédé van de stilzwijgende beslissing. Tegen dat soort van impliciete beslissingen kunnen, in principe, gelijkaardige bezwaren worden ingebracht als die welke, op het stuk van onder meer de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer, zijn geuit met betrekking tot de stilzwijgende goedkeuring van de plannen.

3.5.2. Wat de stilzwijgende beslissingen betreft welke worden geacht te zijn genomen nadat het bij decreet georganiseerde administratief beroep is ingesteld, valt op te merken dat deze, al naar het geval, met een weigering, dan wel met de toekenning van de vergunning worden gelijkgesteld.

Voor al wat de stilzwijgende weigeringsbeslissingen na beroep betreft, lijkt de rechtsbescherming van de belanghebbende derde (bijvoorbeeld een nabuur), die wordt geconfronteerd met een stilzwijgend verleende vergunning, in het gedrang te komen. Volgens de bestaande rechtspraak kan er niet van een voor vernietiging door de Raad van State vatbare administratieve rechtshandeling worden gewaagd, wanneer het gevolg van het stilzitten van de overheid

rechtstreeks uit de wet of het decreet voortvloeit, zonder dat het bestuur voor het overige dient tussen te komen (1).

In het geval van een stilzwijgende weigeringsbeslissing na beroep zal de geringere rechtsbescherming van de personen die met een stilzwijgende beslissing worden geconfronteerd, bovendien moeten worden getoetst aan het grondwettelijk gewaarborgd gelijkheidsbeginsel, in de mate dat een expliciete beslissing omtrent de vergunningsaanvraag niet met een dergelijke inkrimping van de rechtsbescherming van de betrokkenen gepaard gaat.

Uit wat voorafgaat volgt dat, ingeval voor een systeem van impliciete beslissing na beroep wordt geopteerd, zulks dient te gebeuren met behoud van voldoende waarborgen voor de aanvechtbaarheid van de betrokken beslissingen voor de rechter.

4. De artikelen 63 tot 65 van het voorontwerp regelen de uitoefening van het recht van voorkoop op een algemene wijze. In de artikelen 66 en 67 wordt die uitoefening op een gediversifieerde wijze geregeld, al naar het gaat om een openbare, dan wel om een onderhandse verkoop.

Een dergelijk procédé kan tot interpretatiemoeilijkheden aanleiding geven wanneer, zoals in de betrokken bepalingen het geval is, de algemene regeling niet volledig op de bijzondere regeling is afgestemd.

(1) R.v.St., LALOUX en DEMOULIN, nr. 20.001 van 21 december 1979; GEMEENTE FLERON, nr. 31.657 van 21 december 1988.

Zo is er bijvoorbeeld een tegenspraak tussen artikel 65, naar luid waarvan het de verkoper is die de betrokken overheden moet verwittigen van een voorgenomen verkoop, en de artikelen 66 en 67, naar luid waarvan het de instrumenterende ambtenaar is op wie de mededelingsplicht rust.

Het spreekt voor zich dat, indien de stellers van het voorontwerp het recht van voorkoop tegelijk op een algemene en op een gediversifieerde wijze willen regelen, zij erop zullen moeten toezien dat zulks op een coherente manier, d.w.z. zonder onderlinge tegenstrijdigheden, gebeurt.

5.1. Uit artikel 88 van het voorontwerp valt af te leiden dat de grondslag voor de vordering van planbaten de meerwaarde is die is ontstaan ten gevolge van de overdracht ten bezwarende titel van een goed, ofwel de inbreng van het goed in een vennootschap, ofwel van het verkrijgen van een bouw- of verkavelingsvergunning voor een goed wanneer, op basis van een in werking getreden ruimtelijk uitvoeringsplan, dat goed in aanmerking komt voor een vergunning om te bouwen of te verkavelen, terwijl het de dag voorafgaand aan de inwerkingtreding van dit plan niet in aanmerking kwam voor een vergunning om te bouwen of te verkavelen.

De juridische aard van de aldus omschreven planbaten is niet zo duidelijk. Meer bepaald blijkt uit het voorontwerp niet of het hier in werkelijkheid om een retributie, dan wel om een belasting gaat. Volgens de bewoordingen van het voorontwerp zou het gaan om een "planbatenretributie".

.../...

5.2. Ingeval de betrokken planbaten als retributies moeten worden aangemerkt, zou het, ter voldoening aan het bepaalde in artikel 173 van de Grondwet, kunnen volstaan in het voorontwerp de gevallen te bepalen waarin de betrokken retributie verschuldigd is. Het vaststellen van de grondslag van de retributie zou dan bijvoorbeeld aan de uitvoerende macht kunnen worden gelaten.

5.3. Of de in het voorontwerp beoogde planbaten inderdaad als retributies kunnen worden aangemerkt, kan evenwel sterk worden betwijfeld en zal afhangen van het antwoord op de vraag of het terzake gaat om een geldelijke vergoeding van een dienst die de overheid presteert ten voordele van de heffingsplichtige individueel beschouwd. Zoals de Raad van State, afdeling wetgeving, reeds in vroegere adviezen heeft opgemerkt, moet er in dat geval "een vergoeding van kosten zijn en die kosten moeten veroorzaakt zijn door een aan de individuele heffingsplichtige bewezen dienst. Bovendien moet er een redelijke verhouding bestaan tussen, enerzijds, de waarde van de bewezen dienst en, anderzijds, de gevorderde retributie : bij gemis van een zodanige verhouding zou de retributie haar vergoedend karakter verliezen en van fiscale aard worden".

5.4. Zo die planbaten daarentegen als een vorm van belasting vallen te beschouwen, wat toch wel het geval lijkt, zullen overeenkomstig het bepaalde in artikel 170 van de Grondwet, in het voorontwerp de hoofdbestanddelen ervan moeten worden bepaald, zijnde de grondslag en het tarief van de belasting, alsmede de eventuele vrijstellingen ervan.

.../...

5.5. In dat geval rijst daarenboven de vraag of er geen gedeeltelijke overlapping is met de belastbare materie van de in artikel 90, 8°, van het Wetboek van inkomstenbelastingen 1992 bedoelde meerwaardebelasting. Is zulks het geval, dan gaat het Gewest, voor het gedeelte dat dezelfde materie belast, zijn bevoegdheid te buiten. Artikel 90, 8°, van het Wetboek van de inkomstenbelastingen 1992, belast immers reeds onder bepaalde voorwaarden de meerwaarde die naar aanleiding van een overdracht onder bezwarende titel is verwezenlijkt op in België gelegen onbebouwde onroerende goederen of op zakelijke rechten (andere dan een recht van erfpacht of van opstal of van een gelijkaardig onroerend recht) met betrekking tot die goederen.

Artikel 11 van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten, bepaalt dat, met uitzondering van de in deze wet voorziene gevallen, de Gemeenschappen en de Gewesten niet gemachtigd zijn belastingen te heffen op de materies die het voorwerp zijn van een in deze wet bedoelde belasting, zoals de in artikel 6, § 1, 3°, van deze wet bedoelde personenbelasting. Hiermee wordt aan de Gemeenschappen en de Gewesten uitdrukkelijk verbod opgelegd een samenlopend of parallel belastingsysteem op te bouwen voor de in de bijzondere financieringswet bedoelde belastingen.

5.6. De conclusie uit wat voorafgaat is dat de in het voorontwerp geregelde "planbatenretributie" in wezen een belasting is omdat niet voldaan is aan de voorwaarden voor het bestaan van een retributie. In het voorontwerp zouden dan ook op een meer precieze wijze de hoofdbestanddelen

.../...

ervan, zijnde de grondslag en het tarief van de belasting, moeten worden bepaald. Een delegatie aan de Vlaamse regering, zoals die is vervat in artikel 89, § 1, tweede lid, van het voorontwerp, beantwoordt alvast niet aan dat vereiste.

6. Een eenvormige en voldoende nauwkeurige terminologie is belangrijk voor de verstaanbaarheid van de ontworpen regeling en draagt bij tot de rechtszekerheid. In het voorontwerp worden nochtans geregeld andersluidende begrippen gebruikt die inhoudelijk dezelfde, of althans een vergelijkbare inhoud hebben. Te denken valt bijvoorbeeld aan de begrippen "ruimtelijke ordening", "ruimtelijke structuur" en "ruimtelijke ontwikkeling". Inzover die begrippen inderdaad inhoudelijk dezelfde draagwijdte hebben, zou het aanbeveling verdienen dat zou worden geopteerd voor een meer eenvormige terminologie.

7. Hoofdstuk II van titel VII van het voorontwerp bevat een groot aantal overgangsbepalingen. De Raad van State, afdeling wetgeving, heeft, binnen het korte tijdsbestek waarbinnen hij zijn advies dient uit te brengen, niet kunnen nagaan of die overgangsregeling op zulkdanige wijze is gebeurd dat zij in al haar aspecten verenigbaar kan worden geacht met de grondwettelijke beginselen inzake de gelijkheid en de niet-discriminatie.

.../...

BIJZONDERE OPMERKINGEN

Artikel 9

Luidens artikel 9, § 3, vierde lid, bestaat de gemeentelijke commissie voor ruimtelijke ordening, onder meer, uit "vertegenwoordigers van de voornaamste maatschappelijke geledingen binnen de gemeente".

Uit de memorie van toelichting valt af te leiden dat het aan de gemeenteraden wordt overgelaten om erover te oordelen welke organisaties en verenigingen binnen het grondgebied van de gemeente als representatief kunnen worden beschouwd.

Vraag is niettemin of, teneinde mogelijke toepassingsproblemen te voorkomen, in de memorie van toelichting niet minstens een aantal verduidelijkingen of nadere criteria moeten worden aangegeven, welke de gemeenteraden in aanmerking dienen te nemen wanneer zij concrete invulling geven aan de toch wel algemene notie "voornaamste maatschappelijke geledingen".

Artikel 19

1. Artikel 19, § 6, doet de vraag rijzen of andere vergunningen, zoals bijvoorbeeld de milieuvergunningen, wel getoetst mogen en zelfs moeten worden aan de structuur-

.../...

plannen, aangenomen dat die in de praktijk als toetsingskader bruikbaar zijn (1).

2. Blijkens artikel 19, § 7, derde lid, kunnen enkel natuurlijke personen als ruimtelijk planner worden beschouwd. Gelet op de grondwettelijk gewaarborgde beginselen van de gelijkheid en de niet-discriminatie, zou het aanbeveling verdienen dat in de memorie van toelichting de redenen werden aangegeven waarom rechtspersonen zijn uitgesloten als ruimtelijk planner.

Ook moet worden opgemerkt dat van een dergelijke uitsluiting geen melding wordt gemaakt in de overeenkomstige bepaling van artikel 40 van het voorontwerp (2).

Artikel 20

Terwille van de duidelijkheid moet in artikel 20, § 5, eerste lid, worden geëxpliciteerd dat de erin bedoelde termijn die is welke in artikel 20, § 4, eerste lid, wordt omschreven.

Nog met betrekking tot artikel 20, § 5, eerste lid, werd door de gemachtigde ambtenaar bevestigd dat ook de afgifte tegen ontvangstbewijs van de betrokken bezwaren en opmerkingen moet gebeuren bij de Vlaamse commissie voor

(1) Zie in die zin BOES, M., Het decreet ruimtelijke planning van 24 juli 1996, T.R.O.S., 1997, nr. 18.

(2) Aan die uitsluiting wordt, wat artikel 40 betreft, wel gerefereerd in de memorie van toelichting.

ruimtelijke ordening. Vraag is of de efficiëntie van de regeling er niet mee zou zijn gebaat indien die bezwaren en opmerkingen ook bij de gemeenten zouden kunnen worden afgegeven tegen ontvangsbewijs.

Artikel 23

1. Artikel 23, eerste lid, verleent aan de Vlaamse regering de bevoegdheid om gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen op te maken en te herzien en om andere passende initiatieven te nemen ter uitvoering van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen.

Afgezien van de vaststelling dat niet duidelijk is wat moet worden begrepen onder de notie "passende initiatieven", rijst de vraag hoe artikel 23, eerste lid, zich verhoudt tot het bepaalde in artikel 41, § 2, naar luid waarvan "gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen worden opgemaakt ter uitvoering van het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen".

2. Artikel 23, tweede lid, voorziet in een soort van "dwangtoezicht" van de Vlaamse regering op de provincies en de gemeenten. Er zou moeten worden aangegeven welke maatregelen de Vlaamse regering op grond van artikel 23, tweede lid, ten aanzien van de provincies en de gemeenten kan nemen. Voorts zou, indien het de bedoeling is dat de in artikel 23, tweede lid, beoogde taken die zijn welke in het structuurplan zelf worden omschreven, het aanbeveling verdienen om die bedoeling met zoveel woorden in de tekst van het voorontwerp tot uitdrukking te brengen.

.../...

3. De onder 1 en 2 gemaakte opmerkingen dienen ook te worden betrokken op artikel 30 van het voorontwerp.

Artikel 27

1. Terwille van de duidelijkheid moet in artikel 27, § 3, eerste lid, worden geëxpliciteerd dat de erin bedoelde termijn die is welke in artikel 27, § 2, eerste lid, wordt omschreven.

Nog met betrekking tot artikel 27, § 3, eerste lid, werd door de gemachtigde ambtenaar bevestigd dat ook de afgifte tegen ontvangstbewijs van de betrokken bezwaren en opmerkingen moet gebeuren bij de Vlaamse commissie voor ruimtelijke ordening. Vraag is of de efficiëntie van de regeling er niet mee zou zijn gebaat indien die bezwaren en opmerkingen ook bij de gemeenten zouden kunnen worden afgegeven tegen ontvangstbewijs.

2. Artikel 27, § 7, eerste lid, bepaalt, onder meer, dat de goedkeuring van het provinciaal ruimtelijk structuurplan gedeeltelijk kan zijn. Een dergelijke gedeeltelijke goedkeuring roept evenwel vragen op. Zo mag een gedeeltelijke goedkeuring in geen geval afbreuk doen aan de samenhang van het betrokken structuurplan, noch aan de decretaal verplichte drieledigheid van het plan (1).

(1) Deze "drieledigheid" refereert aan het informatief, het richtinggevend en het bindend gedeelte van het plan. Zie in dat verband ook VANDEVYVERE, W., Het decreet

De gedeeltelijke goedkeuring zou bijvoorbeeld evenmin betrekking kunnen hebben op slechts een gedeelte van het grondgebied van de provincie, aangezien het ruimtelijk structuurplan gelding dient te hebben voor het gehele grondgebied van de provincie (1). Dat een structuurplan voor de geheelheid van het beschouwde grondgebied geldt, vond trouwens een expliciete bevestiging in de memorie van toelichting bij het decreet van 24 juli 1996 (2).

De voorgaande vragen rijzen in dezelfde mate met betrekking tot de gedeeltelijke goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan, waarin artikel 33, § 9, derde lid, van het voorontwerp voorziet.

Artikel 33

Luidens artikel 33, § 9, eerste lid, beschikt de Vlaamse regering over een termijn van zestig dagen om het definitief vastgestelde gemeentelijk ruimtelijk structuurplan al dan niet goed te keuren. Deze termijn gaat in vanaf de dag waarop de rappelbrief ter post is afgegeven. Het is evenwel de vraag op welke wijze de Vlaamse regering ingelicht wordt over het uitblijven van een beslissing door de

houdende de ruimtelijke planning van 24 juli 1996 : een eerste analyse, T.R.O.S., 1996, blz. 215.

(1) Zie artikel 6, eerste lid, 2°, van het decreet van 24 juli 1996 houdende de ruimtelijke planning en artikel 18, tweede lid, 2°, van het voorontwerp.

(2) Gedr. St., Vl.P., 1995-96, nr. 360/1, blz. 5.

bestendige deputatie en vanaf welk ogenblik de termijn van zestig dagen ingaat binnen dewelke de Vlaamse regering haar goedkeuringstoezicht kan uitoefenen. In beginsel heeft immers de Vlaamse regering geen kennis van de datum waarop de rappelbrief ter post is afgegeven, noch van het feit dat de bestendige deputatie binnen de termijn voor het afgeven van de rappelbrief een beslissing heeft genomen.

Naar het zeggen van de gemachtigde ambtenaar zal de gemeente, bij het uitblijven van enige reactie van de bestendige deputatie, de Vlaamse regering moeten aanschrijven. Terwille van de rechtszekerheid zou deze verduidelijking in de tekst van het voorontwerp moeten worden aangebracht.

Artikel 41

Luidens artikel 41, § 1, vierde lid, brengen "de gemandateerden" van de bestendige deputatie(s) en van de colleges van burgemeester en schepenen advies uit uiterlijk tegen de plenaire vergadering.

Teneinde niet de - volgens de gemachtigde ambtenaar verkeerde - indruk te wekken dat het betrokken advies niet zou kunnen worden uitgebracht door de bestendige deputatie of het college van burgemeester en schepenen als orgaan, verdient het aanbeveling de redactie van artikel 41, § 1, vierde lid, nauwer te laten aansluiten op die van artikel 44, § 1, vijfde lid.

.../...

Artikel 42

Indien in artikel 42, § 6, tweede lid, met de woorden "de bevoegde adviescommissie" de Vlaamse commissie voor ruimtelijke ordening wordt bedoeld, wordt beter uitdrukkelijk naar die commissie verwezen.

Artikel 46

Met betrekking tot het bepaalde in artikel 46, § 3, eerste lid, rijst de vraag hoe de bestendige deputatie kan weten op welk ogenblik de Vlaamse regering het dossier heeft ontvangen. Het lijkt raadzaam dat zou worden bepaald dat het dossier moet worden toegezonden per aangetekende brief met ontvangstmelding.

Voorts is niet duidelijk waarom de rappelbrief niet kan worden ingetrokken. De memorie van toelichting zou op dat punt best enige bijkomende uitleg verstrekken.

De voorgaande opmerkingen kunnen ook worden betrokken op het bepaalde in artikel 50, § 3, van het ontwerp.

Artikel 49

De Raad van State, afdeling wetgeving, ziet niet goed in om welke reden in artikel 49, § 4, derde lid, niet

.../...

tevens wordt gerefereerd aan het ontwerp van provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan.

Artikel 54

Luidens artikel 54, derde lid, bevatten de stedenbouwkundige verordeningen voorschriften van stedenbouwkundige aard en mogen zij niet in strijd zijn "met de bestaande regelgeving voor de materie in kwestie".

Er zal op moeten worden toegezien dat de stedenbouwkundige verordeningen geen afbreuk kunnen doen aan bestaande normen welke zijn vastgesteld ter uitvoering van andere decreten (bijvoorbeeld die inzake de bescherming van monumenten en landschappen, duingebieden), noch aan federale wetten. De betrokken verordeningen zullen bovendien verenigbaar moeten zijn met de bestemming welke sommige goederen eigen is op grond van een andere reglementering (bijvoorbeeld goederen van het militair domein).

Indien aan artikel 54, derde lid, de bedoeling ten grondslag ligt aan het voorgaande tegemoet te komen, zou die bedoeling duidelijker in de tekst van het voorontwerp tot uitdrukking moeten worden gebracht.

Artikel 55

1. Luidens artikel 55, § 1, tweede lid, moet, wanneer de Vlaamse regering een gewestelijke stedenbouwkundige

.../...

verordening vaststelt, de provincieraad uit eigen beweging of binnen de termijn die door de Vlaamse regering wordt opgelegd, de bestaande provinciale stedenbouwkundige verordening(en) in overeenstemming brengen met de voorschriften van de door de Vlaamse regering vastgestelde stedenbouwkundige verordening(en).

Er kan worden getwijfeld aan de precieze draagwijdte van de verplichting die terzake wordt opgelegd aan de provincieraad. Ook kan men zich afvragen of de betrokken bepaling inhoudt dat, zolang de door de Vlaamse regering opgelegde termijn niet is verstreken, de bestaande provinciale verordening van kracht blijft, dan wel dat de voorschriften van de provinciale stedenbouwkundige verordening moeten worden geacht impliciet te zijn opgeheven.

Wat de laatste hypothese betreft, moet er op worden gewezen dat een impliciete opheffing niet dezelfde waarborgen biedt op het stuk van de rechtszekerheid, dan bij een uitdrukkelijke opheffing het geval is. Alsdan zou beter worden bepaald dat de gewestelijke stedenbouwkundige verordening in de uitdrukkelijke opheffing moet voorzien van de ermee strijdige provinciale stedenbouwkundige verordening.

Dezelfde opmerking kan worden gemaakt bij de overeenkomstige bepalingen van artikel 55, § 2, tweede en derde lid, van het voorontwerp.

2.1. In artikel 55, § 1, derde lid, zou, ter wille van de duidelijkheid, moeten worden bepaald door wie het ontwerp

.../...

van provinciale stedenbouwkundige verordening wordt opgesteld en wie dat ontwerp om advies zal voorleggen. Uit de derde zin van het betrokken lid lijkt te moeten worden afgeleid dat dit de bestendige deputatie is, doch zulks wordt beter met zoveel woorden vermeld.

2.2. Nog wat artikel 55, § 1, derde lid, betreft, is niet duidelijk hoe de bestendige deputatie of de provincieraad kunnen weten wanneer de adviestermijn van dertig dagen begint te lopen. In het voorontwerp zou dan ook kunnen worden bepaald dat de adviesaanvraag per aangetekende brief met ontvangstmelding moet worden toegezonden.

Een gelijkaardige suggestie kan worden gedaan met betrekking tot artikel 55, §§ 1, vijfde lid, en 2, zesde lid.

3. Wat het bepaalde in artikel 55, § 2, vierde lid, betreft, kan worden volstaan met een verwijzing naar de overeenkomstige opmerkingen onder 2, bij artikel 55, § 1, derde lid, van het voorontwerp.

De bij artikel 55 geformuleerde opmerkingen dienen daarenboven in overeenkomstige zin te worden betrokken op artikel 59, dat de verkavelingsverordening betreft.

Artikel 61

Het is niet duidelijk welke de rechtskracht is van het grondbeleidsplan en hoe dat plan zich verhoudt tot het ruimtelijk structuurplan Vlaanderen.

.../...

Uit artikel 61 lijkt te moeten worden afgeleid dat het grondbeleidsplan enkel tot verplichtingen aanleiding geeft voor de Vlaamse regering, temeer daar, afgezien van het advies van de Vlaamse commissie voor ruimtelijke ordening, in geen andere vorm van inspraak voor het opstellen van het plan is voorzien.

Het verdient aanbeveling dat één en ander in de memorie van toelichting zou worden verduidelijkt.

Artikel 64

In de memorie van toelichting wordt met betrekking tot het begrip "samenwonende partner" in artikel 64, 1° en 2°, van het voorontwerp, verduidelijkt dat dit begrip "volledig in de lijn (ligt) van het decreet van 15 juli 1997 houdende regeling van de successietarieven tussen samenwonenden".

De rechtszekerheid zou er mee zijn gebaat indien de betrokken verduidelijking in de tekst van het voorontwerp zou worden opgenomen, ermee rekening houdend dat aan het begrip "wettelijke samenwoning" toch op een verschillende manier invulling kan worden gegeven (1).

Artikel 84

(1) Zie bv. recent nog in de wet van 23 november 1998 tot invoering van de wettelijke samenwoning (B.S., 21 januari 1999).

1. Dit artikel omschrijft de gevallen waarin wel of niet een planschadevergoeding verschuldigd is. In wezen komt die regeling erop neer dat, met het oog op het algemeen belang, zijnde een goede ruimtelijke ordening, beperkingen (1) worden opgelegd met betrekking tot de uitoefening van het eigendomsrecht, ter compensatie waarvan een vergoeding kan worden toegekend (2).

De Raad van State, afdeling wetgeving, acht het nuttig om in dat verband de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in herinnering te brengen volgens dewelke moet worden voldaan aan de vereisten van redelijkheid en evenredigheid ingeval met eigendomsbeperkende maatregelen een algemeen belang wordt nagestreefd (3).

-
- (1) Het gaat wel degelijk om een beperking van het eigendomsrecht, niet om een onteigening, noch om een eigendomsberoving in de zin van artikel 1, eerste lid, van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat een buitenbezitstelling impliceert.
- (2) Het bepalen van de gevallen waarin een beperking van het eigendomsrecht tot een vergoeding aanleiding kan geven en de voorwaarden waaronder die vergoeding kan worden toegekend, is een keuze die aan de bevoegde wetgever toekomt, onder voorbehoud van het recht van toetsing door het Arbitragehof ten aanzien van de verantwoording en de evenredigheid van de genomen maatregel (Arbitragehof, nr. 24/96 van 27 maart 1996, overw. B.7.4).
- (3) Zie o.m. VELU, J. en ERGEC, R., *La convention européenne des droits de l'homme*, R.P.D.B., VII, Brussel, Bruylant, 1990, blz. 684; VANDENBERGHE, H., *Interpretatieproblemen bij de bescherming van het eigendomsrecht* (art. 1, 1° protocol E.V.R.M.), *Liber Amicorum Prof.em. E. Krings*, Brussel, E. Story-Scientia, 1991, blz. 375. Zie ook het in de vorige voetnoot aangehaalde arrest van het Arbitragehof.

2.1. Op het einde van de inleidende zin van artikel 84, § 3, eerste lid, worden de woorden "voorafgaand aan de goedkeuring van het definitieve plan" beter vervangen door de woorden "voorafgaand aan de inwerkingtreding van het definitieve plan".

Op die wijze wordt niet enkel aangesloten op de terminologie van artikel 84, § 2, doch wordt ook vermeden dat artikel 84, § 3, eerste lid, zo zou kunnen worden geïnterpreteerd dat een definitief vastgesteld uitvoeringsplan dat impliciet werd goedgekeurd, geen aanleiding geeft tot een planschadevergoeding.

2.2. In artikel 84, § 3, worden de criteria opgesomd waaraan moet worden voldaan om voor een planschadevergoeding in aanmerking te komen. Rekening houdend met de interpretatieproblemen die op dat punt zijn gerezen onder gelding van de momenteel bestaande wetgeving en met de talrijke juridische geschillen waartoe die problemen hebben aanleiding gegeven, zouden minstens een aantal van die criteria, in het licht van de rechtspraak, nauwkeuriger moeten worden omschreven. Zulks is zeker het geval voor vage noties als "in aanmerking komen" en "normale bebouwing".

Daarenboven is het niet duidelijk of het in de bedoeling van de stellers van het voorontwerp ligt om zich, wat het begrip "bouwen" betreft, te richten naar het begrip zoals dat wordt omschreven in artikel 99, § 1, tweede lid, van het voorontwerp.

.../...

Artikel 90

Luidens artikel 90, eerste lid, kan de schuldenaar van een planbatenretributie "tegen elke beslissing inzake het bedrag en de invordering van de planbatenretributie" beroep instellen bij de Vlaamse regering.

De betrokken bepaling zou aan duidelijkheid winnen indien op een meer nauwkeurige wijze zou worden aangegeven tegen wiens beslissing het beroep kan worden gericht.

Artikel 91

In artikel 91, derde lid, wordt melding gemaakt van het begrip "planologische bestemmingszones". Dat begrip zou nader moeten worden omschreven.

Artikel 96

Luidens artikel 96, § 2, kan de Vlaamse regering bepalen "dat de gemeente ook bijkomende gegevens in het vergunningenregister dient op te nemen".

Als gevolg van het onbepaalde karakter van de notie "bijkomende gegevens" zal, wanneer de Vlaamse regering concrete invulling daaraan geeft, deze erop moeten letten dat niet op een ontoelaatbare wijze afbreuk wordt gedaan aan de bescherming van het privé-leven van de belanghebbenden.

Artikel 97

Blijkens artikel 97, eerste lid, is elke gemeente verplicht om een vergunningenregister "ter inzage te houden". Het is niet duidelijk of het betrokken register ter inzage moet liggen van elkeen of niet.

Artikel 135

Luidens artikel 135, § 2, eerste lid, is het stedenbouwkundig attest een "informatief document" dat zes maanden "geldig" is.

In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt dat het stedenbouwkundig "uittreksel" het thans bestaande stedenbouwkundig attest nr. 1 vervangt en dat het enkel informatieve waarde heeft.

.../...

Ermee rekening houdend dat er onder de bestaande wetgeving onduidelijkheid is gerezen omtrent de al dan niet bindende aard van stedenbouwkundige attesten (1) en dat de redactie van artikel 135, § 2, eerste lid, van het voorontwerp, die onduidelijkheid geenszins wegwerkt, zou het, ter wille van de rechtszekerheid, aanbeveling verdienen dat in de tekst van het voorontwerp duidelijk zou worden aangegeven of de betrokken attesten nu al dan niet louter vrijblijvende informatie bevatten.

Artikel 144

Artikel 144 voorziet in de inrichting van een grondfonds als een gewestdienst met afzonderlijk beheer.

Het voorontwerp dient er zich toe te beperken die dienst op te richten en de opdracht ervan te bepalen. Het vaststellen van de specifieke regels met betrekking tot de werking en het financieel beheer van die dienst is evenwel zaak van de Vlaamse regering, gelet op het bepaalde in, eensdeels, artikel 87 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en, anderdeels, artikel 140 van de gecoördineerde wetten op de rijkscomptabiliteit (2).

(1) Zie in dat verband BOES, M., Kroniek ruimtelijke ordening en stedenbouw (1993-1998), R.W., 1999-2000, blzn. 809-810.

(2) Die bepaling is van overeenkomstige toepassing op de Gewesten krachtens artikel 71, § 1, van de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van

Artikel 146

Er moet worden aan herinnerd dat de decreetgever, overeenkomstig het bepaalde in de artikelen 12, tweede lid, en 14 van de Grondwet en in artikel 7 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, met een grote nauwkeurigheid de gedragingen moet aanwijzen welke strafbaar worden gesteld en de straffen moet bepalen die daarvoor kunnen worden opgelegd. Inzonderheid de bepalingen van artikel 146, eerste lid, 2°, 3°, 5° en 7°, moeten nader worden gespecificeerd.

Artikel 148

Indien, zoals uit de memorie van toelichting valt af te leiden, in artikel 148, tweede lid, geen eigenlijke huiszoeking wordt beoogd, wordt zulks duidelijkheidshalve beter uitdrukkelijk in de tekst van het voorontwerp aangegeven.

de Gemeenschappen en de Gewesten.

.../...

Artikel 199

Luidens artikel 199 zijn de artikelen 129 tot 132 van toepassing op de verkavelingsvergunningen die verleend zijn voor de inwerkingtreding van de ontworpen regeling.

Die bepaling kan inhouden dat verkavelingsvergunningen die voor de inwerkingtreding van het ontworpen decreet zijn verleend en die, met toepassing van de bestaande wetgeving, definitief zijn geworden, als gevolg van de ontworpen regeling inzake het verval van de vergunningen, alsnog komen te vervallen.

Het zou, ter wille van de rechtszekerheid, dan ook aangewezen zijn dat artikel 199 van het voorontwerp zou worden aangevuld met een overgangsregeling die er bijvoorbeeld zou kunnen in bestaan dat aan de titularissen van vergunningen, die werden verleend voor de inwerkingtreding van het ontworpen decreet, een zekere tijd wordt gelaten om het verval, zoals geconcipieerd in de artikelen 129 en volgende, te voorkomen.

Naar het zeggen van de gemachtigde van de regering zou het wel degelijk de bedoeling zijn terzake in een overgangsregeling te voorzien.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	M. VAN DAMME,	
	J. SMETS,	staatsraden,
	G. SCHRANS,	assessoren van de
	E. WYMEERSCH,	afdeling wetgeving,
Mevrouw	A. BECKERS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. B. SEUTIN, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. W. PAS, referendaris.

DE GRIFFIER,

DE VOORZITTER,

A. BECKERS

D. VERBIEST